

РЕШЕНИЕ

№ 26646

гр. София, 02.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 15.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **2215** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 284–286 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по искова молба на Д. М. В., лишен от свобода, чрез пълномощник адв. И. С. от САК, против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към министъра на правосъдието, с която е предявен иск с правно основание чл. 284, ал. 1 във връзка с чл. 3 ЗИНЗС за осъждане на ответника да заплати сумата от 24 665 евро, от които 20 000 евро – главница, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, и 4 665 евро – законна лихва, за периода от 14.06.2024 г. до 19.02.2026 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

В исковата молба се твърди, че през периода от 14.06.2024 г. до 19.02.2026 г., докато изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ в Затворническо общежитие от закрит тип „К.“, ищецът бил поставен от длъжностни лица на администрацията на затвора, подчинени на ответника, в условия, нарушаващи забраната по чл. 3, ал. 1 и ал. 2 ЗИНЗС, изразяващи се кумулативно в: недостатъчна жилищна площ на лице под санитарния минимум; лоши битови и хигиенни условия с наличие на влага, мухъл и течове в спалното помещение; наличие на хлебарки, гризачи и дървеници в килиите; лоши условия за ползване на общите бани и тоалетни; липса на санитарен възел извън килиите за времето на престой на открито; негодна за консумация питейна вода с цвят и мирис и чести прекъсвания на водоподаването; липса на медицинско лице в затвора през по-голямата част от времето. Твърди се, че кумулативното изживяване на тези условия е причинило на ищеца хронично недоспиване, умора, нервни кризи, потиснатост и негативни

емоционални преживявания, съставляващи неимуществени вреди, чието обезщетяване се претендира при условията на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС. ИМ се позовава на практиката на Европейския съд по правата на човека по делата Н. и други срещу България, Й. срещу България и Ш. срещу България, на докладите на Европейския комитет за предотвратяване на изтезанията (КПИ) и на доклад на омбудсмана на Република България.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез юрк. Д. в писмен отговор и в с.з. оспорва иска изцяло по основание и размер като неоснователен и недоказан. Поддържа, че в исковата молба липсва конкретизация на твърдените незаконосъобразни бездействия по вид, обем и интензитет, нито класификация на вредите по причиняващо ги обстоятелство. Сочи, че дезинсекционните и дератизационните обработки в затвора се извършват редовно, ежемесечно, от лицензиран изпълнител, документирани с протоколи; че качеството на питейната вода е удостоверено с протокол от изпитване на Столична РЗИ, съответстващ на Наредба № 9/2001 г.; че поддържането на хигиената в спалните помещения е възложено по силата на чл. 21, ал. 2 и чл. 22, ал. 2 ППЗИНЗС на самите лишени от свобода, на които се предоставят хигиенни материали по утвърдени списъци; капацитетът на спалните помещения съответства на стандарта по чл. 43, т. 4 ЗИНЗС от 4 кв. м на лице. Претендира присъждане на разноски.

Софийска градска прокуратура, конституирана служебно на основание чл. 286, ал. 1 ЗИНЗС, изразява становище за отхвърляне на иска поради липса на доказани в достатъчна степен бездействия на администрацията на ГДИН, намиращи се в пряка причинно-следствена връзка с твърдените вреди.

От фактическа страна:

Ищецът Д. М. В. е постъпил в Затвора – [населено място] на 25.04.2024 г. и е преведен на територията на ЗОЗТ „К.“ на 14.06.2024 г., разпределен в 8-ма група. В периода от 14.06.2024 г. до 15.08.2024 г. е бил настанен във 2-ро спално помещение с площ 40,48 кв. м и санитарно помещение от 10,43 кв. м, с капацитет за настаняване на 10 лишени от свобода. От 15.08.2024 г. до края на исковия период (19.02.2026 г.) е бил настанен в спално помещение № 3 със площ 33,33 кв. м, санитарно помещение от 9,83 кв. м и капацитет за 8 лишени от свобода. Съгласно докладна записка с рег. № 111-30-4223#3/24.03.2026 г. от инспектор от ЗОЗТ „К.“, изготвена въз основа на месечни справки към 15-то число на съответния месец, за периода от юни 2024 г. до февруари 2026 г., броят на лицата, настанени едновременно с ищеца в посочените помещения, е вариал между 5 и 7 души, като не е достигал, нито е надвишавал капацитета от 8, съответно 10 души.

Сградата, в която се намира 8-ма група, е била санирана и с подменена дограма през 2016 г., а в самите спални помещения е извършен ремонт през 2025 г. Съгласно чл. 176 ППЗИНЗС поддържането на хигиената в спалните помещения е възложено на самите лишени от свобода, а общите части – на лица, назначени със заповед на основание чл. 80 ЗИНЗС; хигиенни материали се предоставят от администрацията по утвърдени месечни списъци, в които ищецът фигурира като получил многократно сапун и перилен препарат за периода от юли 2024 г. до януари 2026 г.

Съгласно представени приемно-предавателни протоколи в ЗОЗТ „К.“ е провеждана ежемесечна дезинсекционна и дератизационна обработка срещу хлебарки, мравки, бълхи и дървеници в общите площи, килиите, дюшеците и складовите помещения, за периода от март 2025 г. до март 2026 г., с изпълнител, вписан в публичния регистър на Министерството на здравеопазването. Не се установяват по делото молби или жалби на лишени от свобода в ЗОЗТ „К.“ за ухапвания от дървеници или хлебарки, нито предписани за това медикаменти, отразени в амбулаторния журнал на медицинската служба.

Съгласно протокол от изпитване № 1240773-3/27.03.2024 г. на Лабораторния изпитвателен комплекс на Столична РЗИ, проба от питейната вода в ЗОЗТ „К.“ е изследвана по химични,

микробиологични и органолептични показатели, всички от които съответстват на Наредба № 9/2001 г. за качеството на водата, предназначена за питейно-битови цели.

По делото е назначена комплексна съдебно-техническа експертиза.

Видно от заключението на вещото лице, студената вода в общежитието е достъпна от 06:00 до 24:00 ч., като през нощта спира с цел зареждане на резервоар; при аварии администрацията осигурява питейна вода с водоноски от „Софийска вода“ АД.

В общежитието липсва санитарен възел извън килиите, които лишените от свобода да ползват по време на престоя на открито; престоят на открито е по график, два пъти дневно по час и половина, в каре в непосредствена близост до спалното помещение, включващо площадка със спортни уреди.

От заключението на съдебно-техническата експертиза, изготвено от вещото лице д-р Й. З. и поддържано в съдебно заседание, се установява още, че разполагаемата свободна жилищна площ след приспадане на мебелите и обзавеждането в двете спални помещения, в които е пребивавал ищецът, съответства на изискването на чл. 43, т. 4 ЗИНЗС за минимум 4 кв. м на лице, както и на основния минимален стандарт на КПИ за многочислено настаняване.

По делото са приобщени гласни доказателства.

Св. С. Г. В. сочи, че е пребивавал в обща килия с ищеца, конкретизира периода на съвместното им пребиваване като „2021 г. или 2022 г.“, без да може да уточни по-точно дали е било лято или зима, и заявява, че разполага единствено с впечатления отпреди повече от две години преди началото на исковия период по делото (14.06.2024 г.). Останалата част от показанията на свидетеля се отнася общо до условията в затвора, познати му от собствения му престой там, без позоваване на лично възприятие за конкретното положение на ищеца в периода 14.06.2024 г. – 19.02.2026 г., и без конкретизация по отношение на спалните помещения № 2 и № 3, обитавани от ищеца в исковия период. Соци за непригодност на условията в затвора – наличие на влага, мухъл, дървеници, хлебарки.

От правна страна:

Искът е допустим – предявен е от надлежна страна, твърдяща претърпени от нея неимуществени вреди вследствие бездействие на длъжностни лица на администрацията на местата за лишаване от свобода, против надлежен ответник по смисъла на чл. 12, ал. 2 ЗИНЗС и чл. 205 АПК, по реда на специалния исков процес по глава единадесета АПК във връзка с чл. 284–286 ЗИНЗС.

Разгледан по същество искът е изцяло неоснователен.

Съгласно чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения по чл. 3 от закона. Съгласно чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС за нарушение на забраната по ал. 1 се смята поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието, изразяващи се в липса на достатъчна жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Фактическият състав на отговорността изисква установяване на незаконосъобразно бездействие на длъжностни лица от администрацията на местата за лишаване от свобода, на вреда и на причинна връзка между тях, при обективен характер на отговорността, без изследване на вина.

Специалното правило на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС установява презумпция в превес на ищеца – настъпването на неимуществени вреди в случаите по ал. 1 се предполага до доказване на противното. Тази презумпция има за предмет единствено настъпването на вредата при установено

нарушение на чл. 3 ЗИНЗС; тя не освобождава ищеца от тежестта да докаже самото нарушение – съществуването на конкретните неблагоприятни условия, твърдени в исковата молба – а измества върху ответника тежестта да докаже обратното на предположения факт, тоест че лишеният от свобода не е бил поставен в условия, нарушаващи забраната по чл. 3 ЗИНЗС. Преценката на всеки от твърдените дефицити следва да се извърши не изолирано, а в тяхната съвкупност, съобразно изричното изискване на чл. 284, ал. 2 ЗИНЗС за отчитане на кумулативното въздействие на условията върху лицето, в съответствие с практиката на ЕСПЧ по делото Н. и други срещу България.

По отношение на преценката за достатъчност на жизненото пространство съдът съобразява утвърдените от Европейския съд по правата на човека критерии, доколкото националната уредба по чл. 3 и чл. 43, т. 4 ЗИНЗС се тълкува в съответствие с тях. Съгласно тези критерии, при оценката дали е налице нарушение на чл. 3 от Конвенцията поради липса на лично пространство, значение имат три кумулативни фактора: всяко задържано лице да разполага с индивидуално място за спане; всяко задържано лице да разполага с не по-малко от три квадратни метра жилищна площ; и размерът на помещението да позволява свободно придвижване между мебелите. Липсата на който и да е от тези елементи поражда презумпцията за нарушение на чл. 3 от Конвенцията, докато при площ под три квадратни метра пренаселеността сама по себе си съставлява нарушение, независимо от останалите фактори. При площ между три и четири квадратни метра на лице нарушение може да бъде констатирано само в съчетание с други неблагоприятни обстоятелства – като липса на уединение при ползване на тоалетна, лоша вентилация, недостиг на естествена светлина или липса на основна хигиена – доколкото в тяхната съвкупност тези обстоятелства биха довели до ниво на страдание, надхвърлящо присъщото на самото лишаване от свобода.

Прилагайки тези критерии към установените по делото факти, съдът намира, че презумпцията по чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС е оборена от ответника по отношение на твърдението за недостатъчна жилищна площ. От заключението на съдебно-техническата експертиза, неоспорено от страните, се установява, че ищецът е разполагал с индивидуално място за спане през целия исков период. Изчислена аритметично спрямо документираната заетост, свободната площ в 3-то спално помещение (с обща площ от 33,33 кв. м), в което ищецът е пребивавал най-продължително – от 15.08.2024 г. до края на исковия период, при настанени най-много 7 лица, възлиза на приблизително 4,76 кв. м на лице, а във 2-ро спално помещение (40,48 кв. м), обитавано от 14.06. до 15.08.2024 г. при настанени до 9 лица, на около 4,5 кв. м на лице – и в двата случая над долната граница от 3 кв. м, утвърдена в практиката на ЕСПЧ, и в съответствие със стандарта по чл. 43, т. 4 ЗИНЗС от 4 кв. м. Дори и да се приспадне допълнително пространството, заето от обзавеждането (легла, шкафчета), което вещото лице потвърждава да е извършило чрез личен оглед на помещенията, разполагаемата свободна площ остава в границите, изключващи самостоятелно нарушение по см. на чл. 3 ЗИНЗС, а съчетано с установеното отсъствие на друг съпътстващ дефицит с достатъчен за кумулативен ефект интензитет, не съставлява нарушение и в комбинация с останалите оплаквания. Обстоятелството, че данните за заетостта на помещенията почиват на месечни, а не на ежедневни справки, не е достатъчно да разколебае извода за съответствие, доколкото липсват каквито и да е насрещни данни или твърдения за конкретни дати на превишаване на капацитета – тежестта на ищеца да индивидуализира твърдяното нарушение по време не е изпълнена с самото общо твърдение за пренаселеност.

По отношение на твърденията за влага, мухъл и течове в спалните помещения, ищецът не е ангажирал никакви доказателства за разлика от другите твърдени вреди, за които е поискал, и по което искане е назначена експертиза. Самото обстоятелство, че сградата е по-стара постройка, (но

санирана през 2016 г.) не съставлява доказателство за твърдените течове. След като е установено нарушение на чл. 3 ЗИНЗС, в тежест на ответника е да обори презумпцията за вреди и причинна връзка. Това може да стане чрез представяне на доказателства, че не са настъпили вреди или че няма причинна връзка между нарушението и твърдяното влошено здравословно състояние (Решение № 16966/11.12.2019 г. На ВАС; Решение № 532/14.01.2019 г. На ВАС; Решение № 475/13.01.2020 г. На ВАС и др.). В този смисъл, в представените журнали, свързани с медицински проблеми и дискомфорт, съдът не констатира оплаквания от други лишени от свобода в такава насока.

Според константната практика на касационните състави съществуващият дискомфорт, настъпил от самото пребиваване в затвора, не подлежи на репарация, освен ако не е резултат от конкретни нарушения на законовите изисквания за условията на задържане, които водят до страдания или трудности, надхвърлящи неизбежното ниво, присъщо на лишаването от свобода. Само при такива нарушения се приема, че са настъпили неимуществени вреди, които подлежат на обезщетяване, а накива в случая не се констатира.

По отношение на твърденията за наличие на хлебарки, гризачи и дървеници съдът съобрази, че по делото са представени документи за провеждана ежемесечна ДДД обработка от лицензиран изпълнител, при липса на регистрирани оплаквания на ищеца или на други лишени от свобода в обекта и на медицински данни за ухапвания. Макар вещото лице да признава, че протоколите за обработка не доказват пряко отсъствието на вредители, а единствено провеждането на превантивни мерки, в случая липсва насрещно доказателство от страна на ищеца – нито сочи медицинска документация за алергични реакции или ухапвания, нито конкретизира оплакванията по време – което да разколебае установеното от ответника фактическо положение на редовно провеждани обработки. Единствените твърдения за дървеници и хлебарки, извън писмените доказателства, произтичат от показанията на свидетеля В., които, както е изложено по-долу, съдът не намира за относими към изясняване на фактите по делото.

В протоколите за извършени дейности за борба с вредители, съставени през процесния период, са отразени извършените мероприятия, като е посочен използваният химичен препарат и вида на обработката. По тази причина съдът намира за недоказани твърденията за лоша хигиена и наличието на вредители в затворническите помещения. Това обстоятелство налага извода за липса на бездействие от страна на длъжностни лица при затворническата администрация, свързано осъществяване на законово задължение по чл. 150, ал. 1, т. 3 и чл. 151, ал. 2 от ЗИНЗС, а именно, че медицинските специалисти в лечебните заведения към местата за лишаване от свобода изпълняват задълженията на здравни инспектори и дават предписания относно хигиената и чистотата на помещенията и на настанените в тях лишени от свобода и че под контрола на медицински специалист ежемесечно се извършва основно почистване и дезинфекция на спалните и помещенията за общо ползване. Съдът намира за необходимо да отбележи, че независимо от законоустановените задължения на затворническата администрация за спазване на хигиенните изисквания, поддържането на добра хигиена в крайна сметка зависи най-вече от самите лишени от свобода. При редовно изструпване на постелното бельо, пране и проветряване на дрехите, къпане и измиване и почистване на спалното помещение, е в голяма степен вероятно предотвратяването на развъждането на вредни насекоми.

По отношение на липсата на санитарен възел извън килиите за времето на престой на открито съдът съобрази, че фактът е безспорен и се потвърждава от самото заключение на вещото лице, но не съставлява сам по себе си нарушение на чл. 3 ЗИНЗС, доколкото

престоят на открито е организиран по график в каре, разположено в непосредствена близост до спалното помещение, до което лишените от свобода имат пряк достъп преди и след престоя на открито. Поставянето в условия на временна липса на санитарен възел в рамките на ограничен по продължителност престой на открито, без други съпътстващи обстоятелства, не съставлява по своя характер и интензитет нарушение, уронващо човешкото достойнство по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС.

По отношение на качеството на питейната вода съдът намира, че представеният протокол от изпитване от 27.03.2024 г. на Столична РЗИ представлява обективно доказателство по делото относно химичните, микробиологичните и органолептичните показатели на водата в обекта.

С ИМ от страна на ищеца е поискана експертиза в тази насока. Доколкото по делото е представен официален документ, ползващ се с материална доказателствена сила, с определенията за насрочване съдът изрично е указал на ищеца, че доказателственото искане следва да се реализира чрез друг способ. Такъв друг способ е оборването на доказателствената тежест на официалния документ по реда на 193 от ГПК, каквото оспорване не е иницирано от ищеца, респ. установеното с протокола от изпитване се счита за вярно до доказване на противното.

Ищецът не сочи оплаквания, които да са били регистрирани писмено, респ. проведено лечение от стомашни и други проблеми, нито медицинска документация за свързани с консумацията на вода заболявания.

На следващо място твърденията в тази насока надхвърлят обективните предели на отговорността.

За квалифициране на едно бездействие като незаконосъобразно е необходимо да съществува нормативно установено задължение за действие от страна на администрацията. Само тогава бездействието може да се приеме за противоправно и да ангажира отговорността на държавата. Ако даден факт, като наличие на уранова мина или уран във водата, каквото се твърди в ИМ и в свидетелските показания, а съдът установи, че това е общоизвестен факт (касателно наличието на уранов рудник в близост), т.е. касае се за обстоятелство, което не се нуждае от доказване, и то не е резултат от действие или бездействие на администрацията, а е обективно обстоятелство, стоящо извън нейните правомощия, то не може да се вмени като нейно бездействие само по себе си. Следва да бъде доказана причинна връзка между конкретното бездействие на администрацията и настъпилата вреда. Ако вредата е резултат единствено от обективен външен фактор, който не е под контрола на администрацията, отговорността не може да бъде ангажирана. В редица свои актове ВАС подчертава, че отговорността по чл. 284 ЗИНЗС възниква само при неизпълнение на административна дейност, а не при настъпване на вреди поради обективни обстоятелства, които не са под контрола на администрацията.

В този смисъл не следва обективен факт, стоящ извън правомощията на администрацията (като наличие на уранова мина и уран във водата, като наличието на последното не е доказано), да се вменява като нейно бездействие само по себе си. За да се ангажира отговорността по чл. 284 ЗИНЗС, трябва да е доказано, че администрацията е имала нормативно установено задължение да предприеме определени действия и не го е сторила, като това бездействие е в причинна връзка с настъпилата вреда. В противен случай, при липса на такова задължение или при изпълнение на всички нормативни изисквания, отговорността не може да бъде

ангажирана.

Обстоятелството, че водоподаването е прекъсвано през нощните часове по технологични причини, не съставлява само по себе си нарушение на чл. 3 ЗИНЗС, доколкото е документирано, че при аварийни ситуации администрацията осигурява алтернативно водоснабдяване.

По отношение на липсата на постоянно медицинско лице съдът съобрази установеното от вещото лице за съществуващ проблем в тази насока, но намира, че то самостоятелно, при липса на каквито и да е данни за конкретен отказан или забавен медицински преглед или лечение на ищеца, не съставлява установено по делото нарушение, причинило вреда на ищеца – от представените амбулаторни журнали се установява обратното, а именно че ищецът многократно е получавал медицински прегледи и лечение в периода – общо 24, видно от експертизата и копията на амбулаторните журнали), но при заболявания, несвързани с твърдените условия. Такива оплаквания липсват в журнала касателно и другите лишени от свобода.

В тази връзка следва да се добави, че по делото е представена експертна оценка за психично и емоционалното състояние на ищеца с изведени данни за хепатит, употреба на наркотични вещества, формирала тежка зависимост, които не дават възможност да се разграничат твърдените вреди от обективните находки, установени с експертната оценка.

Съгласно разпоредбата на чл. 128 ЗИНЗС при изпълнение на наказанието лишаване от свобода се създават условия за опазване на физическото и психическото здраве на лишените от свобода. Следва обаче да се прави разлика между длъжимата се административна дейност по материално-битово осигуряване, оборудване с медицинска техника, снабдяването с лекарства и др., които се организират от ГДИН и медицинската такава – профилактична, диагностична, лечебна и др., като качеството на последната се основава на медицински стандарти и добра медицинска практика. В исковата молба не са изложени обстоятелства за неосъществена конкретна медицинска дейност, довела до соченото в нея въздействие върху психическото и здравословното състояние на ищеца, а се твърди единствено влошаване на здравословното му състояние. За неосъществена като непотърсена или несъответна на медицинските стандарти и добра медицинска практика медицинска помощ, относима към здравословното състояние на едно лице ищеца ГДИН не може да носи отговорност (вж. решение № 3890/18.03.2019 г. по а.д. № 12909/2017 г. на ВАС, III о. и др.).

По отношение на гласните доказателства съдът не намира основание да ги кредитира в подкрепа на тезата на ищеца. На първо място, свидетелят В. не сочи лично възприятие за условията през исковия период (14.06.2024 г. – 19.02.2026 г.), а единствено за период от 2021–2022 г., предхождащ с над две години настаняването на ищеца в обитаваните от него през исковия период помещения. Показанията му са общи по своя характер, не съдържат конкретни обстоятелства, отнасящи се до спалните помещения № 2 и № 3, в които е пребивавал ищецът, нито установяват пряко възприети от свидетеля факти за конкретното положение на ищеца в релевантния период.

На второ място, съдът съобразява и обстоятелството, че свидетелят сам изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в същото място за лишаване от свобода и съответно е заинтересован от установяване на неизпълнение на задължения от страна на затворническата администрация, доколкото изнесените от него констатации за общите условия в затвора биха могли да послужат и на негови собствени бъдещи претенции от

сходен характер. Това обстоятелство, преценено заедно с общия и неконкретизиран по време характер на показанията, налага извод за ниска степен на достоверност, която допълнително изключва възможността те да разколебаят установеното от писмените доказателства.

Представените по делото официални документи – докладни записки на длъжностни лица от администрацията на ЗОЗТ „К.“, протоколът на Столична РЗИ, съставени от длъжностни лица в кръга на правомощията и и др. представляват официални свидетелстващи документи. При липса на надлежно оспорване на удостовереното в тези документи по предвидения процесуален ред, те се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила относно удостоверените в тях факти – броя на настанените лица, площта на помещенията, провеждането на ДДД обработки (последните частни документи, преценени в съвкупност) и резултатите от изпитването на питейната вода.

Предвид изложеното, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, представените от ответника доказателства оборват презумпцията по чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС по всеки от твърдените от ищеца елементи на фактическия състав.

При липса на установено по делото незаконосъобразно бездействие на длъжностни лица от администрацията на ГДИН не са налице предпоставките на фактическия състав по чл. 284, ал. 1 във връзка с чл. 3 ЗИНЗС, поради което искът за главницата от 20 000 евро следва да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен.

При отхвърляне на главния иск, акцесорната претенция за законна лихва върху главницата също се явява неоснователна.

По разноските:

При този изход на спора ищецът няма право на разноски, поради което искането за присъждане на такива следва да се остави без уважение. Ответникът е претендирал присъждане на юрисконсултско възнаграждение, но такова не следва да му бъде присъждано. Разпоредбата на чл. 286, ал. 2 ЗИНЗС предвижда, че когато искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. В нормата не е предвидено изрично заплащане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника. Разпоредбите на чл. 286, ал. 2 и ал. 3 ЗИНЗС са специални спрямо общите правила на ГПК и АПК за разноските. Липсата на изрична уредба, предвиждаща отговорност на ищеца за юрисконсултско възнаграждение при отхвърляне на иск по чл. 284 ЗИНЗС, не представлява празнота, която следва да се попълни по аналогия чрез прилагане на чл. 78, ал. 8 ГПК. Поради това искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде оставено без уважение. Ищецът не е освободен от такси и разноски по делото и същият дължи разноските, направени от съда за възнаграждение на вещото лице, в частта, която не е била покрита от внесения от бюджета на съда депозит, доколкото такива не са дължими за сметка на ответника при отхвърляне на иска.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК във връзка с чл. 284, ал. 1 и чл. 286 ЗИНЗС, Административен съд – София-град, I отделение, 84-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. М. В., против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към министъра на правосъдието, иск с правно основание чл. 284, ал. 1 във

връзка с чл. 3 ЗИНЗС за заплащане на сумата от 20 000 евро – обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода от 14.06.2024 г. до 19.02.2026 г., ведно с претендираната законна лихва от 4 665 евро за същия период и законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, като неоснователен.

ОСЪЖДА Д. М. В. да заплати в полза на Административен съд София-град сумата 455, 91 евро разноски за назначена съдебна експертиза

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред тричленен състав на Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните